

Mentální postoj oběti, hledání obětních beránků, dehumanizace: Cesta k genocidě

Historická trajektorie Německa před druhou světovou válkou a akce Izraele k datu 17. května 2025 odhalují hlubokou a znepokojivou podobnost v tom, jak může mentální postoj oběti národa vést k systematickému zacílení na menšinovou skupinu, což nakonec vyvrcholí genocidou. V obou případech se projevuje vzorec pěstování narativu národního obětivnictví, obviňování menšiny ze společenských problémů, dehumanizace této skupiny, podněcování násilí proti ní a výsledku v genocidních aktech. Tento esej zkoumá akce Izraele proti Palestincům – prostřednictvím veřejné rétoriky, vojenských operací, zpráv o lidských právech a akademických analýz – a porovnává je s německým zacházením s Židy v 20. a 30. letech 20. století, což vedlo k holokaustu.

I. Mentální postoj oběti: Základ pro agresí

Německo před 2. světovou válkou (1919–1939): Po první světové válce Německo pěstovalo hluboký pocit obětivnictví, podpořený Versaillskou smlouvou, která uvalila přísné reparace a územní ztráty. Tento narativ vykresloval Německo jako nespravedlivě utlačované, zrazené vnitřními silami, které oslabily jeho pozici. Prostřednictvím propagandy, vzdělávání a veřejného diskurzu byli Němci kondicionováni, aby se viděli jako oběti, zaměřeni na národní utrpení a potřebu znovudobytí dřívější slávy. Tento mindset, poznamenaný sebelítostí a odmítnutím uznání role národa ve vlastních výzvách, položil základy pro agresivní politiky vůči těm, kteří byli považováni za odpovědné za německé problémy.

Izrael (1948–2025): Národní identita Izraele je hluboce formována traumatem holokaustu, který si vyžádal životy 6 milionů Židů a zanechal trvalou stopu v židovském vědomí. Princip „Nikdy více“ staví Izrael do role věčné oběti, neustále ohrožené silami usilujícími o jeho zničení, připomínajícími nacistické pronásledování. Článek na Wikipedii o mentálním postoji oběti identifikuje rysy jako sebelítost, morální elitismus a nedostatek empatie, které jsou hluboce zakořeněny v izraelské společnosti. Vzdělávání o holokaustu, národní připomínky a politická rétorika posilují toto obětivnictví, často spojující historické trauma s současnými hrozbami, jako je palestinský odpor. Tento mindset je patrný v izraelské reakci na mezinárodní kritiku – například v případě Jižní Afriky u MSN v roce 2024 – kde jsou obvinění z genocidy odmítána jako antisemitské útoky na izraelské právo na existenci, což odráží přecitlivělost na kritiku a potřebu uznání jeho utrpení.

Paralela: Oba národy pěstovaly mentální postoj oběti, který obrátil dynamiku agresor-oběť. Německo se vykreslovalo jako oběť zrady a útlatku, zatímco Izrael se vidí jako oběť antisemitské agrese, zakořeněné v paměti holokaustu. Tento mindset, jak je popsán v článku na Wikipedii, podporuje odmítnutí přijetí odpovědnosti – Německo za svou roli v 1. světové

válce, Izrael za svou roli v okupaci – umožňující oběma ospravedlnit násilí vůči obětnímu beránkovi menšiny.

II. Hledání obětních beránků: Obviňování menšiny ze společenských problémů

Německo před 2. světovou válkou: Během 20. a 30. let 20. století Německo hledalo obětní beránky v Židech za své společenské trápení, připisujíc ekonomické krize jako hyperinflace v roce 1923, nezaměstnanost a kulturní úpadek jejich vlivu. Propaganda vykreslovala Židy jako nespolehlivé oportunisty, kteří využívali Němce, rámuje je jako vnitřního nepřítele odpovědného za národní problémy. Tento narativ byl posílen médii, vzděláváním a veřejnou politikou, jako jsou zákony vylučující Židy z veřejných rolí, což upevnilo vnímání, že oni jsou kořenem německých problémů.

Izrael: Od svého založení v roce 1948 Izrael neustále obviňuje Palestince za své bezpečnostní a politické výzvy, často přehlížejíc systémovou útlak způsobenou okupací. Článek z roku 2023 o zabití 36 palestinských dětí na Západním břehu Jordánu to ilustruje, protože izraelské síly ospravedlňovaly smrti označením dětí za hrozby za drobné činy jako házení kamenů, hledajíc obětní beránky dokonce u nejmladších Palestinců za nepokoje. Útok z 7. října 2023, zpočátku hlášený jako masakr vedený Hamásem s 1 195 izraelskými oběťmi, byl použit k pomluvě celé palestinské populace. Nicméně vyšetřování ukázala, že izraelská armáda použila direktivu Hannibal – zaměstnávající nerozlišující sílu k zabránění zajetí izraelských vojáků, i za cenu izraelských životů – přispěla k těmto obětem, přičemž zprávy uvádějí, že střelba z vrtulníků a dělostřelectvo zabily izraelské rukojmí společně s bojovníky Hamásu. Navzdory tomu širší narativ hledá obětní beránky u všech Palestinců, jak je odráženo v zprávách o lidských právech z prosince 2024, které dokumentují systematické násilí vůči civilistům. Veřejná rétorika, jako skandování „Smrt Arabům“ na Jeruzalémském pochodu vlajek v roce 2023, dále hledá obětní beránky u Palestinců, naznačujíc, že jejich pouhá přítomnost je problém, což je sentiment, který opakují krajně pravicoví lídři vykreslující Palestince jako překážku přežití Izraele.

Paralela: Oba národy hledaly obětní beránky u menšiny za společenské problémy. Německo obviňovalo Židy z ekonomických a kulturních problémů, zatímco Izrael obviňuje Palestince z bezpečnostních hrozeb, často ignorujíc roli okupace v podněcování odporu a vlastní akce, jako přispění direktivy Hannibal k izraelským smrtím 7. října. Rys „identifikování ostatních jako příčiny nežádoucí situace“ z článku na Wikipedii je patrný v obou případech, přičemž Německo popírá své vlastní selhání a Izrael odklání odpovědnost, ospravedlňujíc agresivní akce vůči obětnímu beránkovi skupině.

III. Dehumanizace a podněcování násilí

Německo před 2. světovou válkou: Dehumanizace byla pilířem německých politik před 2. světovou válkou, s propagandou vykreslující Židy jako podlidské hrozby pro „árijskou“ rasu. Média a veřejné kampaně oloupily Židy o jejich lidskost, vykreslujíc je jako společenská nebezpečí. Tato rétorika podněcovala násilí, s masovými shromážděními oslavujícími německou nadřazenost, zatímco pomlouvající Židy, normalizující nepřátelství. Do roku 1938

vy puklo státně sankcionované násilí proti židovským komunitám, přímým výsledkem let dehumanizující propagandy, která desensitizovala populaci k židovskému utrpení.

Izrael: Dehumanizace Palestinců Izraelem je patrná v rétorice i akcích. Jeruzalémský pochod vlajek v roce 2023, kde účastníci skandovali „Smrt Arabům“, odráží veřejné podněcování k násilí, vykreslujíc Palestince jako kolektivního nepřítele zasluhujícího smrt, podobně jako nepřátelské slogany německých shromáždění. Článek z roku 2023 o zabití palestinských dětí na Západním břehu Jordánu dále demonstruje tuto dehumanizaci, protože děti byly traktovány jako hrozby k neutralizaci, s izraelskými silami projevujícími malý ohled na jejich lidskost, často ospravedlňující smrtící sílu proti drobným činům. V Gaze zpráva o lidských právech z prosince 2024 zdůrazňuje systematické násilí, včetně útoků na civilní infrastrukturu jako nemocnice a uvalení podmínek hladomoru, snižujíc Palestince na pouhé cíle vojenské kampaně, bez ohledu na jejich základní lidskost.

Paralela: Oba národy dehumanizovaly menšinu k podněcování násilí. Německo používalo otevřenou propagandu k vykreslení Židů jako podlidských, zatímco izraelská dehumanizace je praktická, traktujíc Palestince jako hrozby k eliminaci, jak je vidět ve důkazech. Rys „nedostatek empatie“ z článku na Wikipedii je patrný v obou případech – Německo ignorovalo židovské utrpení a Izrael ignoruje palestinské životy, normalizujíc násilí vůči dehumanizované skupině.

IV. Vyvrcholení v genocidě

Německo před 2. světovou válkou do 2. světové války (1939–1945): Trajektorie Německa vyvrcholila holokaustem, který začal v roce 1941 a vedl k genocidě 6 milionů Židů. To byl výsledek let indoktrinace, hledání obětních beránek a dehumanizace, přičemž stát zaměstnával systematické metody – vyhlazovací tábory, masové střelby a hladomor v ghettech – k vyhlazení židovské populace. Záměr zničit skupinu byl jasný, splňující definici Úmluvy OSN o genocidě, a byl ospravedlněn mentálním postojem oběti, který rámoval Židy jako existenční hrozbu pro přežití Německa, desensitizujíc populaci k spáchaným zvěrstvům.

Izrael (2023–2025): Akce Izraele proti Palestincům po útoku z 7. října 2023 vyvrcholily genocidou, jak je potvrzeno článkem Genocide Studies NRC z května 2025, který uvádí, že výzkumníci jednomyslně kvalifikují izraelské akce v Gaze jako „genocidní“, a zprávou Amnesty International z prosince 2024. Důkazy zahrnují:

- **Systematické násilí a deprivace:** Zpráva z prosince 2024 dokumentuje útoky na civilní infrastrukturu, jako nemocnice, a uvalení podmínek hladomoru, společně s počtem mrtvých přes 44 000 Palestinců a 1,9 milionu vysídlených do listopadu 2024 podle UNRWA.
- **Záměr:** Systematická povaha těchto akcí, zaměřená na zneobyvatelnost Gazy, odpovídá kritériím Úmluvy OSN o genocidě – zabíjení, způsobení vážných zranění a uvalení podmínek k fyzickému zničení.

Mentální postoj oběti Izraele, jak je nastíněn v článku na Wikipedii, umožňuje tuto genocidu prostřednictvím rysů jako morální elitismus (pohled na Izrael jako morálně nadřazený), nedostatek empatie (ignorování palestinského utrpení) a ruminace (zaměření na izraelské trauma), ospravedlňující systematické zničení Palestinců jako „obranný“ akt proti vnímané hrozbě.

Paralela: Oba národy vyvrcholily své trajektorie genocidou, poháněnou mentálním postojem oběti. Holokaust Německa a genocida Izraele v Gaze zahrnují státem řízené násilí zacílené na menšinu k zničení, používající systematické metody (zabíjení, deprivace) a vykazující jasný záměr vyhladit skupinu. Rozsah se liší – 6 milionů Židů versus 44 000+ Palestinců – ale záměr a mechanismy jsou nápadně podobné.

V. Varování Nietzscheho: Transformace prostřednictvím mentálního postoje oběti

Citáty Nietzscheho – „Kdo bojuje s monstry, měl by si dát pozor, aby sám nestal se monstrem“ a „Když se díváš do propasti, propast se dívá do tebe“ – nabízejí filozofický pohled na to, jak mentální postoj oběti transformuje oba národy v pachatele genocidy.

Boj s monstry

- **Německo před 2. světovou válkou:** Německo rámovalo Židy jako „monstrum“ ohrožující jeho přežití, používajíc tento narativ k ospravedlnění jejich vyloučení a případného vyhlazení. V boji proti tomuto vnímanému zlu se Německo stalo monstrózním, dehumanizujíc Židy propagandou a spáchajíc genocidu během holokaustu.
- **Izrael:** Izrael staví Palestince jako „monstra“, často je přirovnávajíc k historickým utlačovatelům, jako ospravedlnění svých akcí. Nicméně při tom přijímá monstrózní taktiky – zabíjení dětí na Západním břehu Jordánu, útoky na civilní infrastrukturu v Gaze a spáchání genocidy, jak je doloženo zprávou o lidských právech z roku 2024 a článkem NRC z roku 2025. Mentální postoj oběti s jeho morálním elitismem omlouvá tyto akty jako nutné pro přežití, zrcadlíc ospravedlnění Německa.

Dívání se do propasti

- **Německo před 2. světovou válkou:** Fixace Německa na své stížnosti po 1. světové válce – „propast“ národní ponížení – vedla k odrazu této tmy, klesajíc do morální korupce s holokaustem, protože se stalo zlem, které tvrdilo, že bojuje.
- **Izrael:** Obsese Izraele traumatem holokaustu – „propast“ historického utrpení – se odráží v jeho akcích, protože spáchává genocidu v Gaze, zrcadlíc zvěrstva, která slibuje zabránit. Rysy nedostatku empatie a ruminace z článku na Wikipedii zhoršují tento sestup, protože Izrael se zaměřuje na svou vlastní bolest, zatímco ignoruje palestinské utrpení.

Paralela: Varování Nietzscheho zdůrazňují transformační sílu mentálního postoje oběti v obou národech. V boji proti vnímanému nepříteli se stávají pachateli genocidy; při dívání

se do svých respektive propastí traumy odrážejí tuto temnotu, přijímajíc taktiky svých historických utlačovatelů.

VI. Širší důsledky a etické obavy

Paralely mezi Německem před 2. světovou válkou a Izraelem k datu 17. května 2025 odhalují nebezpečný vzorec: mentální postoj oběti, když je zbraňován, může vést k systematickému zničení menšinové skupiny. Trajektorie Německa – od počátku 20. let po holokaust – demonstruje, jak indoktrinace, hledání obětních beránek a dehumanizace vyvrcholí genocidou. Trajektorie Izraele – od jeho založení v roce 1948 po genocidu v Gaze – sleduje podobnou cestu, s mentálním postojem oběti umožňujícím stejné mechanismy, jak je vidět ve důkazech veřejných skandování, vojenského násilí a systematického zničení.

Etické obavy:

- **Morální ironie:** Izrael, založený jako útočiště před genocidou, replikuje taktiky připomínající nacistické Německo proti Palestincům, odporujíc svému základnímu etosu „Nikdy více“. Nedostatek empatie a morální elitismus zaslepují Izrael vůči této ironii, protože upřednostňuje své obětnictví před palestinskou lidskostí.
- **Mezinárodní spoluúčast:** Selhání mezinárodní komunity zastavit holokaust až do roku 1945 se odráží v její nedostatečné reakci na genocidu Izraele, jak je uvedeno v článku NRC z roku 2025, umožňující pokračování zvěrství navzdory právním akcím jako případ MSN z roku 2024.
- **Cyklus traumatu:** Akce Izraele perpetuují cyklus traumatu, protože palestinské utrpení zrcadlí židovské utrpení pod nacisty, potenciálně podněcujíc budoucí konflikty a resentment. Počáteční narativ kolem útoku z 7. října 2023, který hledal obětní beránky u Palestinců navzdory izraelské roli v některých obětech, tento cyklus zhoršuje.

Závěr

Paralely mezi Německem před 2. světovou válkou a Izraelem k datu 17. května 2025 jsou jak hluboké, tak hluboce znepokojivé. Oba národy, poháněné mentálním postojem oběti – Německo po 1. světové válce, Izrael po holokaustu – hledaly obětní beránky u menšiny (Židé, Palestinci) za společenské problémy, dehumanizovaly je, podněcovaly násilí a nakonec spáchaly genocidu. Holokaust Německa a genocida Izraele v Gaze, jak je doloženo veřejnou rétorikou, vojenskými akcemi, zprávami o lidských právech a akademickým konsenzem, odrážejí stejné mechanismy: státem řízené násilí, systematické metody a záměr vyhladit, ospravedlněné odmítnutím přijetí odpovědnosti a nedostatkem empatie vůči cílové skupině. Varování Nietzscheho osvětlují tuto transformaci, protože oba národy se staly „monstrem“, se kterým bojovaly, a odrážely „propast“ svého traumatu ve svých akcích. Tato analýza podtrhuje nebezpečí mentálního postoje oběti při perpetuování cyklů násilí, naléhajíc na kritickou reflexi nad tím, jak historické trauma může vést k novým zvěrstvům, pokud není řešeno empatií a odpovědností.